

Pēc desmit gadiem būs divsimt absolventu

Atis Rozentāls

«**VĒL NESEN** vidusskolā mācījos pati un zinu, ka tajā trūkst kvalificētu skolotāju,» par savu motivāciju iesaistīties programmā *Iespējamā misija* saka viena no trešā iesaukuma dalībniecēm Madara Doniņa. Viņa kopā ar vēl divpadsmit augstskolu absolventiem šoruden sāks strādāt Latvijas skolās, papildinot zināšanas pedagogijā. Vienpadsmit jaunie skolotāji, kuri programmā iesaistījās 2008. gadā, šogad jau ir absolventu statusā. Daļa no viņiem darbu skolā turpinās, lai arī vairs nesaņems stipendiju, ko garantē programma. Ir arī tādi jaunieši, kuri meklēs citu darbu, tomēr pieļauj, ka tam būs zināma saistība ar izglītību.

Jaunieši, no kuriem lielākajai daļai ir 22 vai mazliet vairāk gadu, atzīst, ka meklē iespēju īstenot savas spējas un talantus un vēlas izmēģināt, kā tos var izpaust skolā. «Gribu pārbaudīt, vai tas ir mans aicinājums. Nevaru sākt ar lielām pārmaiņām skolā, taču sāksu kaut vai ar savu tēlu,» prāto Sandris Rakovskis, kurš vēlētos mācīt vēsturi Vidzemē vai Rīgā, taču ir gatavs braukt uz jebkuru Latvijas vietu. Madara Doniņa, kura mācīs fiziku un matemātiku, vēlētos strādāt Rīgā, bet pēc misijas beigām atgriezties dzimtajā

▲ **MISIJAS PATRONS** Valsts prezidents Valdis Zatlers atzīst, ka jauniešu gatavība strādāt skolā rāda sabiedrības pārmaiņas no kritizēšanas uz iedvesmošanu ar savu piemēru.

FOTO - ULDIS BRIEDIS, DIENAS MEDIJI

Ventspilī. Atbilstoši programmas mērķim darbu skolā piedāvā jauniem speciālistiem, kuri nav beiguši pedagogijas studiju programmu, tāpēc trešā iesaukuma dalībnieku vidū ir cilvēki ar izglītību mārketingā, pārvaldībā, komunikācijā, politikas zinībās, kultūras socioloģijā un menedžmentā, ir arī viens diplomēts aktieris. Interese par šo programmu joprojām ir liela – konkursā šogad pieteicās 182

pretendenti, kurus atlasīja četrās kārtās.

Tie, kuri jau divus gadus izbaudījuši, ko nozīmē strādāt skolā, atzīst, ka piedalījušies idejas, ne stipendijas dēļ. «Pēdējā studiju gadā jau biju strādājusi skolā, bet bija sajūta, ka kaut kā pietrūkst. Pati sistēma bija redzēta, un bija sajūta, ka ir ļoti grūti kaut ko mainīt. *Iespējamajā misijā* ir cilvēki, kas domā līdzīgi, tā ir aizmugure un atbalsts. Misija

strādā, lai skolotājs būtu arī līderis,» saka Rīgas Lietuviešu vidusskolas vēstures, politikas zinību un kultūras vēstures skolotāja Linda Bekere. Viņa ir viena no tiem misijas absolventiem, kuri darbu skolā turpinās arī nākamajā mācību gadā, bet nākotnē domā, ka varētu zināšanas pilnveidot un, iespējams, kļūt par pasniedzēju augstskolā. Savukārt Mārtiņš Bērziņš pēc diviem gadiem Rīgas 28. vi-

dusskolā nolēmis pamēģināt atkal ko jaunu: «Pirms *Iespējamās misijas* strādāju finanšu konsultāciju biznesā, bet gribēju darīt ko lietderīgāku. Strādāju ar 13–18 gadu veciem skolēniem, bet tagad ir sajūta, ka vēlētos darboties ar mazliet vecākiem jauniešiem. Ir pārrunas ar vairākām nevalstiskajām organizācijām, tas varētu būt kāds ar izglītības jomu, bet ne tieši ar skolu saistīts projekts.» Mārtiņš uz-

skata, ka misijā katrs iegūvis to, ko meklējis, jo darbs skolā ļauj attīstīt dažnedažādas prasmes.

Skolās, kurās strādā jaunie pedagogi, viņiem ir pozitīva ietekme, atzinuši skolu direktori, kas būtu gatavi ņemt darbā vēl citus *Iespējamās misijas* programmas dalībniekus. «Šie skolotāji ienāk ar pozitīvu attieksmi. Mēs vienmēr mācību procesā uzsveram trīs stūrakmeņus. Panākumi – lai skolu absolventi varētu droši iet uz augstskolām ar vislielāko konkursu. Pieeja – noskaidrot, kas skolēnu traucē darīt to, ko vēlas, un atrisināt šīs problēmas. Pārliecība – mūsu bērniem ir relatīvi labi akadēmiskie sasniegumi, bet trūkst pārliecības par to, ko viņi var un spēj. Šīs trīs lietas mēs gribam ieviest skolā, un skolotāji paši rāda piemēru,» uzsver programmas direktore Zane Oliņa. Tie, kuri iesaistās programmā, to nedara naudas dēļ, jo simt latu stipendija nav tas burkāns, kas pievilina, – ir pašvaldības, kuras nodrošina skolotājiem piemaksas. Taču jaunajiem cilvēkiem ir svarīgi sajūst sava darba augļus, un šo iespēju *Iespējamā misija* dod. Arī tie, kuri skolā tieši nestrādās, savu dzīvi tā vai citādi saistīs ar izglītību, pārliecināta Z. Oliņa. ♦